

DISKUZE K ČÍSLU 3/2002

Navštívil jsem za jistým účelem kancelář ČBS a při odchodu jsem byl obdarován třemi výtisky letošního Betonu TKS. Mezitím jsem vyslechl postesknutí ředitele Vydavatelství časopisu Ing. Šrůmy, že nikdo k článkům uveřejněným v tomto časopisu nediskutuje a redakce, vydavatel a autoři tudíž nemají odezvu na svoji činnost. Zavázán darem jsem se rozhodl časopisy si přečíst a zaujme-li mne v nich něco, tak diskutovat. Zde je výsledek vztahující se k číslu 3/2002.

V úvodníku šéfredaktorka pokládá čtenářům etickou otázku se kterou si, dle svého vyjádření, neví rady a sice, že se vyskytují autoři, kteří jeden identický text uplatňují v časopise Beton i na několika dalších konferencích. Můj názor je, že trochu pomůže (děláme to tak ve Stavebním obzoru), když se od autorů vyžádá prohlášení, že nabídnutý text je původní a není a nebude uplatněn jinde. Tím se odfiltrují osoby zaštiťující se nejasným vysvětlením, že buď nevěděly, že se nesluší prodat jednu věc dvakrát, anebo že si dokonce myslely, že když je okruh čtenářů jiný, že je žádoucí uplatnit se všude, kde článek vezmou. Bohužel jako každé jednoduché řešení není ani toto zcela účinné. Je-li totiž autor sofistikovanější, zamění v textu několik vět a na světě je zcela nový příspěvek, dosud nikde nepublikovaný. Pak už je možné pouze autora v časopise, kde rozhodujete, jednoduše bojkotovat. A jinde at si vyvařené téma publikují. Autorský zákon a soudit se? To opravdu asi není cesta k úspěchu. A proč toto vše vzniká? Příznějme, že palivo pro motor pohánějící k opakovanému publikování téhož obstarávají školy, grantové agentury atd., kde je počet publikací tím nejsnadnějším způsobem, jak ocenit aktivitu či vynaložené prostředky. Ale dovedete si představit hodnocení obsahu publikací? Já ne.

Ing. Břejcha v článku o mostních stavbách vyslovil nezpochybnitelné pravdy a se vším lze souhlasit. Ale přeci jen dvě poznámky. V betonářském časopise se jistě automaticky píše především o betonových mostech, ale neškodila by malá vsuvka, že uvedené se vztahuje i na mosty z materiálu jiného než je beton (třeba dřevěné). A druhá poznámka: stačí v závěru vyslovené přání autora k tomu, aby se dnes postavené betonové mosty dožily požadovaných 80 až 100 let? O tom se stěží někdo z dnešních čtenářů tohoto článku bude moci přesvědčit a tak alespoň betonovým mostům kolektivně držíme palce.

Z článku Ing. Šeda jsem nebyl moudrý. V textu čtu, že komín po přidání antén nemá předepsanou bezpečnost proti překlopení a pevnostně pravděpodobně také nevyhoví, ale na fotografii antény na komíně jsou. V závěru článku se píše, co může způsobit nekvalifikovaný postup, ale hloupější čtenář neví – je prezentován právě ten kvalifikovaný či naopak nekvalifikovaný postup? Nebo jinak, když autor ví, že antény na komín nepatří, řekl to majiteli? A ten udělal co?

Článek Doc. Řeřichy je pro mne objevný, lomová mechanika v betonu! I v oceli je to pořád ještě problém a teď to zavedeme v betonu, který snad ani nelze kvůli náhodným nehomogenitám nějak konzistentně popsat. Ovšem z poslední věty musí mít Ing. Šrůma radost. To by bylo, aby takováto invetiva nepřinesla několik ostrých diskusních příspěvků všech českých autorů píšících o trhlinách v betonu.

Tchajwanské zkušenosti Ing. Paterové se v závěru čísla pěkně

čtou. O ocelových mostech je zde jedna úderná věta, ale aspoň víme, že i na Tchajwanu nějaké existují. Škoda, že v závěru autor-ka neodolala pokušení doporučit škole, co má učit (nejen Eurocod! bože můj). Pokud jde o Fakultu stavební ČVUT, z toho co vím prohlašuji, že dosud nikdy zde nebylo cílem vychovat inženýra schopného po absolvování školy kontrolovat výkresy výztuže na Tchajwanu. Naše cíle jsou mnohem a mnohem skromnější a obávám se, že ani ty velmi skromné už co nevidět nebudeme plnit. Že zájem o studium technických oborů je u nynějších středoškoláků mizivý, to se všeobecně ví, ale možná překvapí, že i většina zájemců o studium stavební fakulty zde hledá obor „kde nejsou výpočty“. A na obor KD se proto berou z velké části méně úspěšní z jiných oborů, kam už se nevešli. A každý rok je to horší. Navíc se v průběhu posledních deseti let vyvinul nepříjemný paradox, že i když se každý rok zvýší počet přijímaných (nyní cca 1200), počet absolventů fakulty je stálý (okolo 500) a spíše klesá. Ale dost pesimismu, nakonec se vždycky nějaký následovník Ing. Paterové najde, zásluha školy je na tom malá až mizivá.

Na závěr si žádný závěr netroufám učinit. Čtyřicet let se betonou soustavně nevěnuji a tak je mnoho témat otištěných v tomto čísle pro mne zcela nebo dosti nesrozumitelných. Počet stran (příspěvků) v jednom čísle je ovšem úctyhodný a svědčí o silných pozicích betonu v našem stavebnictví. Zajímalo by mne také, jak vypadá ekonomika časopisu, ale to vlastně čtenářům tolik na srdci neleží. Snad jen potud, že by odhadli, zda se časopis dožije aspoň deseti či více ročníků. Jisté je, že současný časopis je velmi pěkný a lze jej betonářům jen závidět.

Autory článků, o kterých jsem si dovolil vyslovit neodborné poznámky, prosím o shovívavost a přeji jim vše nejlepší. A diskutujte, čtenáři, třeba o trhlinách. Nebo o tom, proč tak málo absolventů fakulty chce strávit život nad těmi výpočty.

Prof. J. Studnička

Katedra ocelových konstrukcí FSV ČVUT Praha

OZNÁMENÍ

V článku L. Čírka: **K bezpečnému návrhu základových pásů**, otištěném v pátém čísle časopisu, doplňujeme, na žádost autora, seznam literatury o položku:

- [4] Paar M.: Studie výpočtu základových pásů, diplomová práce 1998/9 FAST, VUT v Brně

redakce